

5. Da bi bili eno

1. Razmišljanje za kateheta:

2. Kateheza

(sledijo sestavni elementi same kateheze):

a. Cilji:

spoznavni cilj: Spoznati, kaj nas povezuje in kaj nas razdvaja.

doživljajski cilj: Začutiti, da je lepo biti skupaj.

dejavnostni cilj: Trudil se bom da bi bili v skupini povezani.

b. Vstopno mesto: puzzle

c. Oznanilo: (Flp 4,4-9)

č. Zgledi, film, knjiga:

d. Simbol:

e. Molitev: rožni venec

f. Dejavnost:

g. Interakcijska igra:

3. Metodologija

(potek kateheze, pripomočki ...):

pripomočke, ki jih potrebujem:

papir in pisala

Potek kateheze:

Vstopno mesto:

Sestavljanje puzzlov (imamo kakšne puzzle?)

Ob čaju sestavljamo puzzle in nakažemo smer današnjega pogovora – vsak od nas je različen, vendar ustvarjen za to, da dopolni eno sliko, ki si jo je zamislil Bog. Zato je pomembno kje stoji, kako je z drugimi povezan.

Puzzle je precej enostavno sestavljati, veliko težje se je v življenju uskladiti in vztrajati na tistem mestu, kjer nas hoče Bog. Težko je zaupati, da je dobro, kjer smo, kar smo ... da se Bog ni zmotil ...

Ob družini Praznik bomo odkrivali, kaj pomeni biti eno:

... Če torej vzamemo Boga zares, tistega edinega pravega zborovodjo, potem počasi že pridemo do skupnega jezika. Če pa na mesto Boga stopimo sami, je hudo. Mislim, da se premalo zavedamo, kako lepo je, da imamo istega nebeškega Očeta, istega brata Jezusa in da lahko iščemo isto resnico...

Sledi kateheza:

Razdelimo si vloge in preberemo odlomek. (glej prilogo)

Mladi naj nato najdejo primere iz svojega življenja – kako usklajujejo svoje želje, prdstave, kako se v družini pogovarjajo.

Kaj jih pri tem ovira?

To situacijo lahko tudi odigramo.

Z mladimi se pogovorimo – kje vidijo svoje mesto v družini, v družbi, v šoli – in kdaj protestirajo, ker si mislijo, da bi moglo biti njihovo mesto drugačno, ker bi radi drugačen položaj, ker se jim zdi, da se jim godi krivica ...

Oznanilo:

Pavel nam naroča.

Pismo Rimljanom 12,4-16

Sicer pa naročam po milosti, ki mi je dana, vsakomur izmed vas: ne imejte visokih misli, saj je to v nasprotju s tem, kar je treba misliti, ampak mislite na to, da boste preišljeni; vsak pač po meri vere, ki mu jo je Bog dal. 4 Kajti kakor imamo v enem telesu mnogo delov, ti deli pa nimajo vsi istega delovanja,⁵ tako je množica nas eno telo v Kristusu, posamezni pa med seboj udje.⁶ Imamo pa darove, ki so po dani nam milosti različni: če preroštvo, naj bo po nauku vere; ⁷ če strežništvo, naj bo v strežbi; kdor je učitelj, naj bo pri poučevanju; ⁸ kdor je tolažnik, naj tolaži; kdor miloščino deli, naj jo v preproščini; kdor je predstojnik, naj bo z vnemo; kdor usmiljenje skazuje, naj ga z veseljem. ⁹ Ljubezen bodi brez hinavščine. Sovražite hudo, držite se dobrega; ¹⁰ bratovsko se med seboj ljubite; v spoštovanju drug drugega prekašajte; ¹¹ v gorečnosti ne bodite počasni; v duhu bodite goreči; Gospodu služite; ¹² v upanju se veselite; v nadlogi potrpite; v molitvi vztrajajte; ¹³ s svetimi v potrebah delite; gostoljubje gojite.

¹⁴ Blagoslavlajte tiste, ki vas preganjajo, blagoslavlajte jih in ne kolnite!¹⁵ Veselite se z veselimi, jokajte z jokajočimi; ¹⁶ bodite med seboj ene misli; ne hrepenite po visokih stvareh, ampak se držite nizkih. Ne bodite sami pri sebi modri.

Sklep:

Trudili se bomo videti sebe take kot smo, zaupati Bog, da nas je take hotel in je mesto, kamor nas je postavil, pravšnje za nas. Z vso vnemo, veseljem in ljubeznijo se bomo trudili izpolniti njegovo voljo.

Pesem: Moj Oče ves se ti izročim.

Molitev: Rožni venec.

Po molitvi lahko nadaljujemo s sestavljanjem puzzlov, pečemo vafle, pijemo čaj ...

1. Da bi bili eno ...

Tudi nedeljsko jutro ni vedno enako. Včasih porabi mama ogromno energije za to, da spravi otroke pokonci, drugič te težave ni, se pa namesto tega z Ivano in Jakobom pregovarja, kaj bosta oblekla in obula. Tako je bilo tudi danes. Mama je skušala Ivani dopovedati, da jo bo v oblekici zeblo, a Ivana je vztrajala, da jo hoče imeti in pika. Jakob bi šel k maši najraje v kavbojkah in supergah, s katerimi se vsak dan podi po travniku. Pregovarjanja ni bilo konca, dokler se ni vmešal ati in brez mnogih besed ukazal, naj se uredita tako, kot pravi mama.

Ko so prišli k maši, je bila bitka že pozabljena. Jakob je pohitel v zakristijo, kjer se je oblekel za ministriranje, ati in Luka sta šla na kor, saj pojeta v župnijskem mešanem zboru, Ivana in mami pa sta v miru sedli v klop.

Ko je Jakob s svojim sošolcem Janom pozvonil pri zakristijskih vratih, se je oglasil mogočen zbor. Tudi orgle so lepo zadonele. Kadar je bilo zunaj še prijetno sonce kot danes, je cerkev v čarobni barvi vitražev kar zaplesala. Harmonija vseh sodelujočih in čudovita svetloba sta dajali vtis, da vse razume nedeljski evangelij, v katerem Jezus svoje učence spodbuja, naj bodo eno. A kako biti eno doma, v družini, v vsakodnevnih skrbeh in naporih? To je vprašanje, s katerim želi mama tokrat izzvati družino.

- mama Mojca *Pri kosilu vpraša:* »Jezus nas vabi, da bi bili eno. Kako razumete to povabilo?«
- Ivana »Jaz tega sploh ne razumem,« *prizna Ivana.* »Kako naj bomo eno, če nas je več?«
- mama Mojca *Mama pojasni:* »Jezus hoče reči, naj bomo enih misli. Zjutraj si trmarila, da boš oblekla oblekico, jaz pa sem ti dopovedovala, da je prehladno. Jezus želi, da iščemo, kaj je resnično in dobro ter tako pridemo do enosti.«
- Ivana *Ivana ugovarja:* »Kako naj misliva isto, če je meni vseč oblekica, ti, mama, pa praviš, da moram obleči kaj toplejšega?«
- mama Mojca »Res misliš, da bi bilo dobro, da bi oblekla tisto lahko oblekico?« *vpraša mama.*
- Ivana »Ne, ampak vseč mi je, zato bi jo oblekla, saj ni tako mrzlo,« *se Ivana noče predati.*
- mama Mojca *A mama vztraja:* »Ivana, samo če smo pripravljeni iskati resnico, pridemo skupaj. Če delamo, kar nam ustreza, ne bomo našli skupnega jezika.«
- Luka *Sedaj se v pogovor vključi še Luka:* »Ampak če hočemo, da bomo enih misli, mora vedno nekdo popustiti in se podrediti.«
- mama Mojca »Kako to misliš, Luka?« *zanima mamo.*
- Luka »Lepo,« *odgovori Luka,* »vedno imate prav starši, učitelji, župnik in drugi odrasli. Če se vam otroci podredimo, smo enih misli, drugače pa ste jezni.«
- mama Mojca *Mama se ne strinja:* »Ne, Jezus ni želel, da bi se podrejali drug drugemu. Vsi skupaj bi morali iskati, kaj je resnično in dobro.«
- Luka »To je nemogoče!« *vzklíkne Luka.*
- mama Mojca *Mama še enkrat poskusi:* »Luka, ali ti je v zboru krivično, da moraš peti tako,

kot hoče zborovodja?»

- Luka »Ne, saj bi bilo grozno slišati, če bi pel vsak po svoje,« *odvrne Luka.*
- mama Mojca »Bog želi, da bi bili tudi naši odnosi v iskanju takšne uglašenosti, kot jo išče zbor. Zborovodja v našem življenju je Bog, mi vsi pa smo poklicani, da ga razumemo prav. Če ga razumemo in tako tudi živimo, potem postajamo vedno bolj eno,« *razloži mama.*
- Jakob *Jakob je vesel, da končno razume:* »In pri ministriranju je enako. Samo če smo vsi pri stvari in si prizadevamo biti usklajeni, je lepo.«
- mama Mojca »Res je,« *prikima mama,* »to je edinstvo, v kateri potem vsi uživamo. Tako je biti pri maši, kjer smo vsi resnično povezani v iskanju edinstva, prav prijetno. Še sonce je igralo isto melodijo skozi barvna okna.«
- ati Jože *Ati Jože doda še svoje razmišljanje:* »Ob današnjem evangeliju sem razmišljal, kako hudo je tam, kjer edinstva ni. Priznam, tudi sam Mojco včasih težko razumem in potrebujem tudi kakšno hudo uro, da ugotovim, kaj je res in kaj ne, kaj je dobro in kaj slabo. A pomislil sem, kako hudo mora biti tam, kjer se nesoglasje nikdar ne konča.«
- Luka *Luka se nekoliko zamisli:* »Tako je očitno pri Mihi. Pri njih vsak trdi svoje in prepričan ni konca.«
- ati Jože *Ati Jože povzame:* »Če torej vzamemo Boga zares, tistega edinega pravega zborovodjo, potem počasi že pridemo do skupnega jezika. Če pa na mesto Boga stopimo sami, je hudo. Mislim, da se premalo zavedamo, kako lepo je, da imamo istega nebeškega Očeta, istega brata Jezusa in da lahko iščemo isto resnico.
- mama Mojca *Mama doda:* »Marija je v sebi verjetno čutila neskončen mir, ker se je popolnoma predala Bogu. Tudi v tem nam je lahko priprošnjica.«

Marija, čudovito ena z Bogom, prosi za nas.

Vsi za enega, eden za vse

Mesec hitro teče. Praznikovi ugotavljajo, da se njihovi pogovori o veri že obrestujejo. Ker so se sinoči pogovarjali o lenobi, je bilo danes zjutraj vsem jasno, da bo poležavanje dobilo svoje ime. Če je bilo prejšnjo nedeljo težko uskladiti svoje predstave, se je tokrat vsak potrudil, da bi iskal tisto, kar je resnično dobro in je tako dobro za vse. Naj vlada Sveti Duh v naši družini, si je vsak mislil, hudi duh pa pri nas nikakor ne sme imeti prostora.

Ker so lekcijo jutranjega vstajanja in usklajevanja že poznali, so se zjutraj presenetljivo hitro uskladili. A kaj, ko se nedelja ne konča z zajtrkom. Tokrat sta se mami in ati že prejšnji večer, preden sta skupaj zmolila očenaš in zaspala, dogovorila, da se bodo danes pogovorili po večerji. Kadar preživijo dan skupaj, se ponavadi do večera nabere veliko gradiva, ki ga je zvečer dobro predelati.

Dopoldan je bila na televizijskem sporedu zanimiva tekma – in fanta sta jo želela spremljati. Tudi atija je zanimalo, kako se bodo odrezali naši. Zato so se dogovorili, da prestavijo pogovor o pridigi in evangeliju na večer. Kosilo sta pripravili Ivana in mama Mojca. Ivana je očistila solato in pripravila mizo, mama Mojca pa je pohitela z ostalim.

Ura je dvanajst in nedeljsko kosilo je že na mizi. Med obedom steče debata o tem, kako bodo preživeli popoldan. Luka reče, da že dolgo ni bil z Lucijo in bi rad šel s kolesom do nje. Jakob bi rad šel na bližnji hrib, mama pa bi raje hodila po ravnem. Le Ivana in ati bi sprejela karkoli, samo da gredo na sprehod. Kako sedaj vse uskladiti, da bo volk sit in koza cela? Zadnje čase je usklajevanje vse bolj zahtevno. Ati in mami se spogledata in že vesta, da bo treba nekaj ukreniti.

ati Jože   *Ati začne:* »Očitno se moramo ustaviti in se pogovoriti. Sicer bo v prihodnje še težje. Luka, ti boš vedno bolj tiščal k Luciji, kar je razumljivo, a vseeno je dobro, da se kaj pogovorimo. Ti, Jakob, si vedno jezen, če tam, kjer hodimo, ni dovolj strmo zate. Mojca, tebe že razumem, da te nosečnost utruja in ti ni do največjih strmin, a kako naj potem pridemo skupaj?« *sprašuje ati.*

Jakob   »Saj vama vedno rečem, da nas počakajta pod vznožjem. Saj pridemo vedno nazaj, gor še nismo nikoli ostali,« *pove Jakob.*

ati Jože   »No, to je že res,« *odvrne ati,* »ampak verjetno se vsi strinjate, da je bistvo nedeljskega izleta v tem, da smo skupaj.«

Luka   »Skupaj že, skupaj,« *se vključi Luka,* »ampak vsak ima svoje želje in potrebe, pa tudi svojo pot v življenju. Ne moremo biti vedno skupaj. Moje življenje se ne konča v naši družini, jaz moram ustvariti svoje življenje in svojo pot.«

ati Jože   »Prav imaš,« *reče ati,* »a vprašanje, ki se nama z Mojco postavlja, je, kaj naj nam bo merilo za to, da smo skupaj.«

Jakob   »Pri sosedovih Rok reče, kam bi šli in je tako, kot on hoče,« *odvrne Jakob.*

Ivana   »Saj lahko, ko je sam, pri nas smo pa trije,« *ugotovi Ivana.*

Jakob   »Spet si pametna,« *se jezi Jakob.* »Hočem reči, da ga upoštevajo. Pri nas pa je vedno tako, kakor rečeta ati in mami.«

Luka   *Luka zamahne z roko:* »Saj to vedno ponavljamo, ampak ati in mami vztrajata pri svojih načelih. Večina sošolcev ima svojo televizijo ali računalnik in se jim ni potrebno usklajevati niti kaj bodo gledali.«

- mama Mojca *Mama Mojca tega ne more več poslušati in skoraj vzroji:* »Res je, da ste otroci, ampak jezi me že, da se vedno pritožujete, kako hudo je pri nas. Pojdite k sosedovim in ostanite tam, če vam je tam lepše!«
- vsi otroci *Otroci so tiho. Takšnega tona pri mami niso navajeni.*
- ati Jože *Čez čas reče ati:* »Tudi mene bolijo tile protesti, a pogovoriti se moramo, kaj bi pravzaprav radi dosegli. Sam razmišljam o tem, da je pomembno, da se razumemo in da nam je mar drug za drugega. Odkrivati moramo, kaj je dobro za vsakega posebej in za vse skupaj.«
- mama Mojca *»Saj o tem je govoril tudi župnik danes pri pridigi,« ugotovi mama.*
- Jakob *Jakob se spomni:* »Všeč mi je bilo, ker je rekel, da ne razume ravno, zakaj so v Bogu tri osebe, ampak da misli, da ne zato, ker bi en sam ne zmozel narediti vsega, saj je Bog, ampak zato, ker je biti skupaj lepše kot biti sam, delati skupaj lepše in polnejše kot delati sam.«
- Luka *»No, Jakob, meni je prav, da bi bil jaz Bog Oče, ti pa Sin. Ti bi trpel, meni pa ne bi bilo treba,« se posmeje Luka.*
- mama Mojca *Mama skuša kljub jezi ostajati zraven. Kar je pravkar povedal Luka, jo zaboli. Vpraša ga:* »Luka, pa misliš, da bi res lahko to naredil? Te res ne bi bolelo, če bi moral Jakob trpeti?«
- Ivana *»Saj jaz ne bi pustila, da bi Jakob trpel,« se ustraši Ivana.*
- Luka *Luka se ustavi:* »Mama, saj imaš prav, saj ne bi želel, da kdo od nas trpi.«
- mama Mojca *Nastane nekaj trenutkov tišine, nato reče mama:* »Jože, vprašal si, kaj naj bi bilo merilo, če smo ali nismo skupaj. Mislim, da je za nas kristjane odgovor jasen. Merilo naših odnosov je sveta Trojica. Saj je ne razumemo, vemo pa, da ima vsaka od treh oseb svoje mesto, vseeno pa so si v vsem enotne. Jezus je večkrat zatrdil, da sta On in Oče eno. Ne smemo se bati, da smo ničvredni, če ni vse po naše.«
- ati Jože *Ati se strinja:* »Verjetno je res prav ta strah tisti, ki nam dela preglavice. No, poglejmo sedaj konkretno. Glede na to, da nam je ta teden lepo uspevalo biti skupaj, da smo si našli čas za pogovor, je morda čisto prav, če gre Luka k Luciji. Pravzaprav res nista bila dosti skupaj, mi pa smo bili.«
- Ivana *»Ampak jaz bi rada, da bi šel tudi on z nami na sprehod,« reče Ivana.*
- Luka *Luku je to lepo slišati:* »Saj grem tudi jaz rad z vami, ampak vedno pač ne gre,« jo potolaži.
- Jakob *»Kaj pa, če gremo do sosednje vasi vsi skupaj s kolesom, potem pa greš ti k Luciji, mi pa gremo še malo na sprehod?« se domisli Jakob.*
- ati in mami *Ati in mami se spogledata. Kar začudena sta nad tolikšno usklajenostjo.* »Seveda lahko naredimo tako. No, če nam bo tako uspelo vsaj vsako drugo nedeljo najti rešitev, bo pa res lepo. Sedaj pa hitro na sonce. Za večerjo pa se spet skupaj dobimo za mizo.«
- Marija, v edinosti z apostoli, prosi za nas.